

Titel: Ulvene og Beveren. En Fabel som forklares ved disse Tidens nyeste Historie.

Citation: "Ulvene og Beveren. En Fabel som forklares ved disse Tidens nyeste Historie.", i *Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 8, ?, 1771, s. 1*. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-1_008-shoot-workid1_008_018.pdf (tilgået 30. november 2023)

Anvendt udgave: Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 8

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ulvne og Beveren. En Fabel som forklares ved disse Tidens nyeste Historie.

Kjøbenhavn, 1771.

2
3

I de ældre Tider, da Dyrene kunde tale og skrive, og havde indrettet imellem sig en uindskrænket Eenevolds Regjerings Form, samt til den Ende havde ophøyet Løven og hans Descendenter til bestandig Hersker og øverste Dommer over de andre Dyr, store og smaa, hændte det sig, at en fattig Bæver ved et offentlig Skrift opdagede adskillige Uordener og Vedtægter iblant et vis Societet af Ulve, som havde sammensoeret sig at vilde leve paa de andre Dyrs Bekostning; og paa det deres Eenighed skulde være af des større Varighed, besluttede de at deele Rovet med den nøyeste Accuratesse og Liighed. Til den Ende forfattede de nogle Articler imellem sig, som de forbandt sig nøye at efterleve. Men det skeede dog undertiden, at de store Ulve aade fra de smaae, og saadant kan man ikke faa meget undre over

4

iblant Ulve, siden det skeer saa ofte iblant de meere fornuftige Dyr, som man kalder Mennesker.

Ulvne havde et stort Anhang; thi de fleeste vare bemidlede, det er: havde Forraad for mange Aar; og disse deres Rigdomme vidste de ligesaa mesterlig at anvende til Rettens Undertrykkelse, som visse Mennesker veed til samme Øyemærke at anvende gode Ducater og Banko-Billets. De foragtede derfor kun Beverens Anbringende, og viiste denne deres Foragt offentlig udi et Gjensvar, som de lode en ung hidsig Societets-Broder forfatte; men han som en modig Ulv angreb allene Beverens Person og Fattigdom; men om Sagen i sig selv skrev som en Bavian noget hen i Vejret, efterdi han og de stoelede paa deres Midler og deraf flydende Anseelse.

Endelig lod Beveren, i Tillid til sin retfærdige Sag, Ulvne 2den og 3die Gang overtyde ved nye Skrifter. Men da Ulvne faae sig saaledes bragte udi Knibe, blev udi

5

adskillige Forsamlinger ventileret om, hvorledes den fattige Bever letteligst kunde forraskes.

Conceptmageren af ovenmeldte Svar, den hidsige Societets-Broder, proponerede, at Beveren skulde arresteres i det almindelige Skovens Fange-Taarn; men som nogle af de klogeste Ulve frygtede for Løven, som de vidste hadede og tilforladelig vilde straffe ald Vold, faldt Beslutningen saaledes ud, at Beveren skulde ordentlig stevnes og tiltales, som den, der havde angrebet saa anseelige Ulve paa deres Ære, gode Navn og Rygte.

De udkaarede derpaa en Bjørn, som var i stor Renomee i Skoven for sit juridiske Talent, til deres Procurator; Han maatte strax opsætte Stevnemaal, krydrede med de allerskræksomste Talemaader; Den stakkels Bæver blev altsaa citeret at lide Dom og Straf for sine formastelige Forgribelser imod det hæderlige Ulve-Societet. Saasnart dette var iværksat, lode Ulvne ved Stik-Breve

6

overalt i Skoven bekjendtgjøre, at Beveren var stevnet til at beviise sine Beskyldninger, og i Mangel deraf at lide Dom. Thi, omendskiønt de ey havde stevnet Beveren til at beviise sine Anmeldelser, saa fandt Ulvne dog for got at udtude saadant offentlig, paa det de derved kunde sætte sig udi nye Credit i Skoven, og bilde de andre Dyr ind, at de vare saa uskyldige, at de torde provocere Beveren at beviise dem andet over.

Men da Løven havde, for at faae Misordener opdagede, ladet over heele Skoven bekjendtgjøre, at det skulde være et hvert Dyr tilladt at aabenbare Misbruge, og alt, hvad enhver troede at være skadeligt efter sin Samvittighed (thi Dyrene have og Samvittighed, langt finere end mange Menneskers) og saadant endog uden Stands og Embedes Anseelse at tilkjendegive; Saa var Ulvenes Anlæg og Procedure i sig selv ikke andet end en Forgribelse imod Løvens offentlige Tilladelse og sande Meening.

7

Den fattige Bever, som saaledes blev anfaldet for Sandhed, indflyede derfor til Løvens Naade og Majestæt, udbedende Beskjærmelse imod Ulvenes og deres stærke Anhangs Forfølgelse; hvilket og af Løven efter sin medfødde Retsindighed skeede. Og der udgik fra Løvens Cabinet udi ret majestætiske Udtryk saadan Resolution, som i et og alt beskjærmede Bæveren imod Ulvenes glubske Efterstræbelser.

Og der blev en almindelig Glæde iblant alle de retsindige Dyr i Skoven, og der hørtes overalt et Echo, som raabte: Priis, Hæder og Ære, Kraft og Styrke være Løven den Retfærdige, den Viise, som hader ald Slags Vold og Forfølgelse! Og der udgik atter en Advarsel imod Ulvene, og de bleve overalt bekendte udi alle Skovens Eenemærker.